

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.471 van 31 augustus 2000
in de zaak A. 62.959/VII-19.353.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Syrische nationaliteit, op 24 maart 1995 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissing van 9 januari 1995 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als
vluchteling te erkennen en van het bevel om het
grondgebied van het Rijk te verlaten, dat haar op 22
maart 1995 werd betekend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 2 december
1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en
van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 30 mei 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 juni 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad
L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. LAMRABET die, loco Advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX (/ 1922), van Syrische nationaliteit, vraagt op 28 maart 1990 de status van vluchteling aan.

1.2. Deze aanvraag wordt op 29 september 1994 als volgt door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgewezen :

"Betrokkene, van Syrische nationaliteit, kwam op 23 maart 1990 in België aan en verklaarde zich

vervolgens vluchteling op 28 maart 1990. Zij is samen met haar kinderen, G. H. en G. F., naar België gekomen. Ook haar kinderen hadden in België asiel aangevraagd, maar zijn evenwel afgewezen door de Vaste Beroepscommissie. Zij heeft haar land onder meer verlaten omwille van de voortdurende plagerijen die zij als christen vanwege de moslimbevolking ondervond.

In hoofdorde is haar asielaanvraag evenwel gebaseerd op deze van haar zoon, G. H..

Aangezien de asielaanvraag van deze laatste reeds werd geweigerd door de Vaste Beroepscommissie is het inopportuun stukken die betrekking hebben op zijn dossier, maar blijkbaar tijdens de behandeling daarvan nooit voorgelegd zijn, in het kader van voorliggend dossier te gaan evalueren.

De eigen elementen die betrokkene aanhaalt zijn onvoldoende zwaarwichtig om aan een vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, te kunnen spreken.

Bijgevolg kan betrokkene niet worden erkend als vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, al. 2 van de Conventie van Genève."

1.3. Verzoekster tekent tegen deze weigering op 14 oktober 1994 in het Frans hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Bij gezamenlijke beslissing van de Eerste Voorzitters wordt de behandeling van dit beroep aan de Nederlandse kamers toegewezen.

Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 9 januari 1995.

Op deze zitting wordt verzoekster, bijgestaan door haar raadsman, gehoord.

Dezelfde dag neemt de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de eerste thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd.

1.5. Deze beslissing rust op volgende
redengeving :

"Overwegende dat appellante de Syrische nationaliteit heeft; dat zij op 23 maart 1990 in België aankwam in het bezit van een paspoort, uitreisvisum en Beneluxvisum; dat zij samen met haar kinderen G. H. en G. F. naar België kwam; dat zij stelt dat zij in 1947 op 25 jarige leeftijd Zuid-Oost Turkije, waar zij geboren is, verlaten heeft na het overlijden van haar ouders en tengevolge van de vervolging waarvan haar geloofsgenoten het voorwerp waren, teneinde familie te vervoegen in Syrië; dat haar echtgenoot geslagen werd door moslims en later overleed; dat zij stelt dat zij geen kruis mocht dragen en uitgejouwd werd als zij naar de mis ging; dat zij ook verwijst naar de probleem van haar zoon, GEORG Hanna;

Overwegende dat het beroep van haar zoon afgewezen werd door de Vaste Beroepscommissie; dat het niet mogelijk is een dossier te heropenen; dat eenmaal een zaak beslist is de Vaste Beroepscommissie immers haar rechtsmacht heeft uitgeput (R.v.St. SCHREVEN, nr. 20.994, 3 maart 1981, vermeld in W. LAMBRECHTS, Geschillen van Bestuur, Kluwer Rechtswetenschappen, 236); dat de Vaste Beroepscommissie dan ook niet bevoegd is om nieuwe bewijsmiddelen met betrekking tot het verzoek tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van haar zoon te onderzoeken;

Overwegende dat de door appellante vermelde feiten met betrekking tot haar situatie in Turkije niet relevant zijn daar zij de Syrische nationaliteit heeft en in Syrië verbleef; dat dit eveneens het geval is met betrekking tot de verwijzing van familieleden die de Turkse nationaliteit hebben;

Overwegende dat in de conclusie van de advocaat van appellante van 30 november 1994 gesteld wordt dat rekening gehouden moet worden met de subjectieve vrees voor vervolging van een persoon die voorheen reeds het voorwerp van vervolging was;

Overwegende dat uit de wordingsgeschiedenis van het Verdrag kan afgeleid worden dat 'gegronde vrees' geen betrekking heeft op de subjectieve gevoelsmatige reactie van de betrokkene maar op het risico dat hij loopt; dat deze interpretatie onder meer bevestigd wordt door het feit dat het Verdrag teneinde de toepassing van het Verdrag te laten ophouden (artikel 1, C, 5) naar de objectieve veiligheidssituatie in het land van herkomst verwijst en geen rekening houdt met het feit of de betrokkene al dan niet een subjectieve vrees heeft om terug te keren (HATHAWAY, J., C., 'The law of

Refugee Status', Butterworths, Canada, 1991, 66 e.v.);

Overwegende dat een 'gegronde vrees' geen betrekking heeft op de vrees die niet op objectieve wijze gerechtvaardigd wordt hoezeer ook deze vrees redelijk kan lijken vanuit het standpunt van het betrokken individu; dat de vraag is wat er zou kunnen gebeuren indien de betrokkene zou terugkeren naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft; dat het doel van het Verdrag niet is een oplossing te bieden voor een vrees, maar een toevluchtsoord te bezorgen aan de personen wiens vrees voor vervolging in werkelijkheid gegrond is (eigen vertaling, British House of Lords, R.v. Secretary of State for the Home Department, ex parte Sivakumaran, 1988, vermeld in HATHAWAY, J., C., o.c., 74);

Overwegende dat weliswaar rekening gehouden kan worden met de bijzondere kwetsbaarheid van bepaalde personen bij de bepaling van de objectieve grond van een vrees; dat appellante echter geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij door de Syrische overheden of derden vervolgd zou worden in geval van terugkeer;

Overwegende dat appellante met betrekking tot de algemene situatie van christenen in Syrië verwijst naar een brief van 23 oktober 1993 van de aartsbisschop van de Syrisch-orthodoxen in Europa waarin gesteld wordt dat christenen in Syrië voortdurend bedreigd worden door de toename van het islamitisch fanatisme en integrisme en zij dan ook bij gebrek aan veiligheid moeten vluchten; dat deze brief de situatie van christenen in Syrië in dermate algemene termen en zonder verwijzing naar andere informatie beschrijft dat zij geen bewijswaarde heeft;

Overwegende dat van overheidswege geen sprake is van discriminatie van christenen; dat zij in theorie en praktijk volledig vrij zijn in de beoefening van hun geloof; dat christenen volledig kunnen deelnemen in het politieke, sociale en economisch(e) leven en binnen het huidige Baath-regime een belangrijke rol spelen; dat zij in de partij, overheid, pers en het leger steeds goed vertegenwoordigd geweest zijn (Ministerie van Buitenlandse Zaken, Nederland 'positie van de Syrisch-Orthodoxe Christenen in Syrië', 4 oktober 1993, Nieuwsbrief Asiel- en Vluchtelingenrecht, 1993, nr. 5, bijlage 4.7);

Overwegende dat appellante niet bewijst dat zij omwille van haar geloofsovertuiging vervolgd werd door de Syrische overheid of geen bescherming kon krijgen tegen eventuele vervolging door derden;

Overwegende dat appellante een uitreisvisum bekam en Syrië via de luchthaven van Damascus verlaten heeft; dat het vrijwel uitgesloten is dat

iemand die een uitreistoestemming bekomen heeft door de Syrische autoriteiten gezocht wordt; dat het bijna uitgesloten is dat iemand door middel van borgstelling of omkoping een dergelijke toestemming verkrijgt; dat in de luchthaven van Damascus aan de hand van een lijst van wegens politieke, economische of commune delicten gezochte personen wordt bepaald of passagiers Syrië mogen verlaten; dat zich op het vliegveld functionarissen van verschillende veiligheidsdiensten bevinden, die oog houden op wie het land verlaten; dat het nagenoeg onmogelijk is door middel van omkoping zonder toestemming van de Syrische overheden Syrië via het internationale vliegveld van Damascus te verlaten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, Nederland, 'Syrië, paspoort- en uitreisprocedure', 3 juli 1991, Vluchtelingenwerk, Landeninformatie Syrië, 35);

Overwegende dat de appellante niet aantoont dat zij de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951."

1.6. Op 22 maart 1995 krijgt verzoekster het bevel het grondgebied van het Rijk uiterlijk op 21 april 1995 te verlaten. Dit bevel, dat op haar niet-erkenning als vluchteling steunt, is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat het eerste middel afgeleid is uit de schending van artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en het beginsel van het gezag van gewijsde, doordat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen stelt dat verzoekster ten onrechte verwijst naar de problemen van haar zoon, H. G., daar zijn asielaanvraag afgewezen werd door de Vaste Beroepscommissie, dat het niet mogelijk is een dossier te heropenen en dat de

Vaste Beroepscommissie, eenmaal een zaak beslist is, haar rechtsmacht heeft uitgeput; dat bijgevolg de Vaste Beroepscommissie niet bevoegd is om nieuwe bewijsmiddelen met betrekking tot het verzoek tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van haar zoon te onderzoeken, terwijl aldus de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen een verkeerde interpretatie geeft aan het beginsel van het gezag van gewijsde, dat dit beginsel tot gevolg heeft, in casu, dat de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, die een jurisdictioneel orgaan is, genomen op 26 oktober 1992 met betrekking tot de zoon, gezag van gewijsde heeft ten aanzien van het beschikkend gedeelte en de motieven die daarmee onafscheidelijk zijn verbonden, de motieven die de noodzakelijke grond uitmaken voor het beschikkend gedeelte, dat het gezag van gewijsde dat aan deze beslissing kleeft niet belet dat nieuwe elementen met betrekking tot vervolging van de zoon die, zoals in het verzoekschrift ingediend door verzoekster bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen was vermeld, door de zoon niet gekend waren op het ogenblik dat zijn zaak behandeld werd, later als bewijs worden ingeroepen; dat dit met name tot uitdrukking komt in artikel 50, derde lid, van de vreemdelingenwet, luidens hetwelk een nieuwe asielaanvraag kan worden ingediend indien nieuwe elementen worden voorgebracht, dat, indien de zoon een nieuwe asielaanvraag kan indienen op grond van deze nieuwe elementen, a fortiori verzoekster zich op deze nieuwe bewijselementen kan beroepen, dat aldus het beginsel van het gezag van gewijsde door de eerste bestreden beslissing wordt geschonden, dat als gevolg daarvan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet antwoordt op elementen waarop verzoekster zich steunt om een ernstige vrees voor vervolging te staven, meer bepaald het bevel tot aanhouding, dat, nu de Vaste

Beroepscommissie voor vluchtelingen de geloofwaardigheid van het vluchtverhaal van verzoekster niet in twijfel trekt, er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij ten onrechte beweert dat een bevel tot aanhouding ten aanzien van haar zoon bestaat, temeer daar de authenticiteit van dit officieel document niet in twijfel getrokken wordt, dat algemeen aanvaard wordt, zoals betoogd op bladzijde 3 van het verzoekschrift ingediend bij de Vaste Beroepscommissie, dat familieleden van een persoon gezocht door de veiligheidsdiensten in Syrië, het risico lopen op detentie en mishandeling, dat uit het feit dat de geloofwaardigheid van de gezegden van verzoekster niet in twijfel wordt getrokken, volgt dat alles wat zij verklaart in verband met de vervolging waarvan haar zoon het slachtoffer werd, eveneens voor waar dient aangenomen te worden, dat, nu de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet antwoordt op deze essentiële elementen, waaruit overduidelijk een ernstige vrees voor vervolging vanwege verzoekster blijkt, zij haar beslissing onvoldoende motiveert en aldus artikel 57/22 van de vreemdelingenwet schendt;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de zoon van verzoekster geen nieuwe asielaanvraag heeft ingediend en het zeer de vraag is of de ingeroepen stukken kunnen beschouwd worden als "nieuwe gegevens die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen" zoals vereist door artikel 50, derde lid, van de wet van 15 december 1980; dat zolang geen tweede asielaanvraag van GEORG Hanna in aanmerking werd genomen de Vaste Beroepscommissie zich alleszins terecht kon steunen op het gezag van gewijsde van haar beslissing van niet-erkenning van de zoon;

2.1.3. Overwegende dat in de mate dat de asielaanvraag van verzoekster gekoppeld was aan deze van haar zoon, de Vaste Beroepscommissie gehouden was vast te stellen dat deze laatste aanvraag was afgewezen nu bij beslissing van 26 oktober 1992 van de Tweede Franse Kamer het beroep van de zoon tegen de weigering van de Commissaris-generaal om hem als vluchteling te erkennen was verworpen; dat het de Vaste Beroepscommissie niet toekwam de aanvraag van de zoon naar aanleiding van het beroep van zijn moeder te heropenen, noch nieuwe bewijsmiddelen te onderzoeken; dat de zoon op grond van het in artikel 50, derde lid, (oud) van de Vreemdelingenwet bedoeld nieuw gegeven een nieuwe vluchtelingenverklaring kon afleggen, doch zolang deze procedure niet tot zijn erkenning had geleid was de Vaste Beroepscommissie gebonden door het gezag verbonden aan het dictum van haar beslissing van 26 oktober 1992; dat de Vaste Beroepscommissie bijgevolg volkomen terecht geweigerd heeft in te gaan op het voorgebracht bevel tot aanhouding van verzoeksters zoon; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat het tweede middel de schending aanvoert van artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen doordat volgens de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de door verzoekster vermelde feiten met betrekking tot haar situatie in Turkije niet relevant zijn, dat dit eveneens het geval is met betrekking tot de verwijzing van (lees : naar) familieleden die de Turkse nationaliteit hebben, terwijl "een asielzoeker het voorwerp kan geweest zijn van verscheidene maatregelen die op zichzelf niet een vervolging uitmaken (bijvoorbeeld verscheidene discriminerende maatregelen), die in sommige gevallen gepaard gaan met

ongunstige omstandigheden (bijvoorbeeld een algemeen onveiligheidsgevoel in het land van oorsprong). In dat geval kunnen de diverse elementen van de situatie, genomen in hun samenhang, bij de aanvrager een geestestoestand veroorzaken die redelijkerwijze toelaat te zeggen dat hij vreest voor vervolging voor de 'gecumuleerde motieven' (...) dat met alle omstandigheden van het geval dient rekening gehouden te worden met inbegrip van zijn geografische, historische en etnische context" (Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié Genève, 1979, nr. 53); "dat zeer vaak het vaststellen van de feiten slechts zal beëindigd zijn wanneer klaarheid zal geschapen zijn over het geheel van de omstandigheden. Het feit om sommige incidenten los van een context te beschouwen kan tot beoordelingsfouten leiden. Het gecumuleerd effect van de vroegere ervaringen van verzoekster dient in ogenschouw genomen te worden. Indien geen enkel incident op een klaarblijkelijke wijze naar buiten komt, kan het een incident van minder belang zijn die 'de vaas heeft doen overlopen'; zelfs indien geen enkel incident als bepalend kan beschouwd worden, kan het zijn dat de verzoeker een vrees voor vervolging koestert omwille van een opeenvolging van feiten, beschouwd in hun geheel (zie hierboven, paragraaf 53)" (HCV, o.c., § 201); dat in haar verzoekschrift voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verzoekster reeds verwezen had naar deze paragrafen; dat, door te beslissen dat met een aantal oude feiten geen rekening dient gehouden te worden, en anderzijds, de verklaringen van verzoekster over de problemen die zij gehad heeft in Syrië (doden van haar man door moslims, uitjouwen als ze naar de kerk ging, enz.) te akteren zonder ze te betwisten, en zonder te onderzoeken of deze feiten de grondslag kunnen vormen

voor vluchtelingen, de Vaste Beroepscommissie niet regelmatig haar beslissing met redenen omkleedt;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat dit middel niet ontvankelijk is, daar het zich ertoe beperkt de beoordeling van de feitelijke toedracht van de zaak en van de bewijskracht van de afgelegde verklaringen te betwisten;

2.2.3. Overwegende dat verzoekster de Raad niet vraagt de beoordeling van de Vaste Beroepscommissie over te doen, doch wel na te gaan of dit rechtscollege zijn beslissing naar behoren met redenen heeft omkleedt; dat het te kort schieten in de formele motiveringsplicht een rechtmatigheidsbezwaar is dat tot de bevoegdheid van de Raad behoort; dat de exceptie van onontvankelijkheid van het middel moet worden verworpen;

2.2.4. Overwegende dat de feiten die zich in Turkije hebben voorgedaan door de Vaste Beroepscommissie buiten beschouwing werden gelaten omdat betrokkene niet meer de Turkse maar de Syrische nationaliteit bezat en in dit laatste land verbleef; dat bij het onderzoek van de vraag of betrokkene naar haar land (Syrië) kon terugkeren de feiten die zich destijds in Turkije hebben afgespeeld niet terzake dienend waren; dat in tegenstelling tot wat verzoekster beweert de plagerijen vanwege de moslims in Syrië wel degelijk door de Vaste Beroepscommissie in beschouwing werden genomen en onderzocht, doch dat zij werden verworpen omdat niet was aangetoond dat betrokkene vanwege de overheid van haar land geen bescherming kon krijgen; dat het middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat het derde middel afgeleid is uit de schending van artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doordat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen aldus haar beslissing motiveert :

"Overwegende dat in de conclusie van de advocaat van appelante van 30 november 1994 gesteld wordt dat rekening gehouden moet worden met de subjectieve vrees voor vervolging van een persoon die voorheen reeds het voorwerp van vervolging was";

terwijl door de advocaat van verzoekster geen conclusie van 30 november 1994 werd ingediend, dat bijgevolg dit motief van de beslissing verkeerd is, dat een verkeerde motivering een schending van de motiveringsplicht is, vervat in de voornoemde wettelijke bepaling;

2.3.2. Overwegende dat de bestreden beslissing gewag maakt van een conclusie van 30 november 1994; dat niet in een conclusie, maar in de beroepsakte van 14 oktober 1994 door verzoeksters raadsman gesteld werd dat rekening moet gehouden worden met de subjectieve vrees voor vervolging van een persoon die voorheen reeds het voorwerp van vervolging was; dat de vergissing begaan bij de vermelding van het stuk waarin deze argumentatie werd ontwikkeld geen enkele invloed op de bestreden beslissing heeft gehad en niet van aard is de geldigheid ervan aan te tasten; dat het middel niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat het vierde middel afgeleid is uit de schending van artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doordat de eerste bestreden beslissing stelt dat het begrip "gegronde vrees voor vervolging" waarvan sprake

in artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen betrekking heeft op de subjectieve gevoelsmatige reactie van de betrokkene maar op het risico dat hij loopt, verwijzend naar een Canadese hoogleraar; dat weliswaar rekening gehouden kan worden met de bijzondere kwetsbaarheid van bepaalde personen bij de bepaling van de objectieve grond van een vrees, doch dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij door de Syrische overheden of derden vervolgd zou worden in geval van terugkeer; terwijl aldus de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in strijd met een nagenoeg eensluidende rechtspraak en rechtsleer beslist dat het subjectief element van de definitie van vluchteling niet pertinent is en geen belang heeft; dat integendeel de definitie van "vluchteling" de aanwezigheid van een subjectief element bij de persoon die asiel aanvraagt, impliceert (HCV, o.c., § 37); dat bijgevolg de definitie van vluchteling zowel een objectief als een subjectief element omvat en dat met beide rekening dient gehouden te worden (Jean-Yves Carlier, Droits des réfugiés, 1989, blz. 10, Véronique Leblanc, chargé de l'information en droit international des réfugiés, Délégation régionale du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés auprès les Etats du Benelux et des institutions européennes, L'interprétation de la Convention de Genève relative au statut de réfugié à la lumière des positions du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés sur les développements politiques récents en matière d'asile, Revue du droit des étrangers, 1993, blz. 568 en 569; enz.); dat verzoekster op bladzijde 4 van haar verzoekschrift voor de Vaste Beroepscommissie onderstreept had dat het subjectief element belangrijk is bij een persoon die, zoals haar, een hoge leeftijd heeft bereikt, die reeds in haar jeugd werd vervolgd en die regelmatig, gedurende bijna heel haar leven, geconfronteerd werd

met vervolgingen en waarvan verscheidene naaste familieleden werden vervolgd, dat de asielaanvrager zijn ernstige vrees voor vervolging kan steunen op het lot ondergaan door familieleden (HCV, o.c., § 43), dat hun identiteit werd vermeld in een brief gericht aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 september 1994; dat aldus door met het subjectief element in geen enkele mate rekening te houden, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen haar beslissing niet regelmatig motiveert; dat bovendien, door te stellen dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij door de Syrische overheden of derden vervolgd zou worden in geval van terugkeer, evenmin haar beslissing regelmatig motiveert nu verzoekster het risico loopt opgesloten te worden of mishandeld omwille van het feit dat een zoon, tegen wie door de veiligheidsdiensten een bevel tot aanhouding werd uitgevaardigd, niet in Syrië is;

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de affirmaties van verzoekster niet van aard zijn aan te tonen dat de bestreden beslissing niet op verantwoorde motieven is gesteund, nu de Vaste Beroepscommissie wel degelijk overwoog dat rekening kon worden gehouden met de bijzondere kwetsbaarheid van bepaalde personen bij de bepaling van de objectieve grond van een vrees; dat de Vaste Beroepscommissie evenwel van oordeel was dat verzoekster geen elementen aanbracht waaruit blijkt dat zij door de Syrische overheden of door derden zou worden vervolgd in geval van terugkeer.

2.4.3. Overwegende dat in de beroepsakte was aangevoerd dat rekening moet worden gehouden met de subjectieve vrees voor vervolging van een persoon die reeds eerder het voorwerp van vervolging was; dat in

tegenstelling tot wat in het middel wordt voorgehouden, op dit verweer geenszins werd geantwoord dat bij het onderzoek van de gegrondheid van een asielaanvraag de subjectieve vrees voor vervolging zonder belang is of dat met dit subjectief element geen rekening moet worden gehouden; dat de Vaste Beroepscommissie in antwoord op verzoeksters argumentatie er vooreerst op gewezen heeft dat de vrees voor vervolging "gegrond", met andere woorden objectief verantwoord moet zijn, om vervolgens de asielaanvraag af te wijzen omdat niet aannemelijk was gemaakt dat de vrees van betrokkene objectief gerechtvaardigd was; dat de Vaste Beroepscommissie aldus haar beslissing wettig heeft gemotiveerd; dat om als vluchteling te worden erkend de vrees om naar zijn land terug te keren (het subjectief element) niet volstaat, maar dat deze vrees daarenboven rekening houdend met de toestand in het land van herkomst gegrond moet zijn (het objectief element); dat bij het onderzoek van het eerste middel is gebleken dat het bevel tot aanhouding van verzoeksters zoon door de beroepscommissie terecht buiten beschouwing werd gelaten; dat het middel niet gegrond is;

2.5.1. Overwegende dat het vijfde middel afgeleid is uit de schending van artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doordat de Vaste Beroepscommissie ten aanzien van een brief van 23 oktober 1993 van de aartsbisschop van de syrisch-orthodoxe christenen in Europa stelt dat verzoekster hiernaar verwijst om te getuigen over de algemene toestand van de christenen in Syrië, terwijl de aartsbisschop daarin schrijft dat de 2 kinderen van verzoekster in geval van terugkeer naar Syrië zware problemen te wachten staan, dat daaruit impliciet maar zeker kan afgeleid worden dat

hetzelfde zou gebeuren met verzoekster, doch deze niet vermeld werd omdat haar asielaanvraag toen nog niet verworpen was en er bijgevolg geen reden was om aan de Minister van Binnenlandse Zaken te vragen haar niet van het Belgisch grondgebied te verwijderen; dat bijgevolg de Vaste Beroepscommissie, door te stellen dat deze brief (enkel) gaat over de algemene toestand van de christenen in Syrië, haar beslissing verkeerd motiveert; dat een verkeerde motivering een schending van de motiveringsplicht is, vervat in de voornoemde wettelijke bepaling;

2.5.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoekster niet aantoont dat de Vaste Beroepscommissie de bewijskracht van het door haar voorgelegde stuk zou hebben onderkend; dat de aangehaalde brief zich niet concreet over verzoekster zelf uitspreekt;

2.5.3. Overwegende dat in een brief van 23 oktober 1993 de aartsbisschop van de Syrisch-Orthodoxe kerk van Antiochië in Europa de Minister van Binnenlandse Zaken vroeg het dossier van verzoeksters kinderen te heronderzoeken met als reden dat de christenen in Syrië meer en meer door de toename van het islamitisch fanatisme en integrisme werden bedreigd zodat ze bij gebrek aan veiligheid gedwongen zijn te vluchten; dat zo deze brief melding maakt van verzoeksters kinderen, daarin op geen enkele wijze hun persoonlijke problemen en moeilijkheden, noch deze van hun familieleden beschreven worden, doch dat hij enkel op zeer algemene wijze over de situatie van de christenen in Syrië handelt; dat de Vaste Beroepscommissie de inhoud van die brief noch verdraaid noch tegengesproken heeft toen zij aannam dat hij enkel over de algemene toestand van de

christenen in Syrië handelt; dat het middel niet gegrond is;

2.6.1. Overwegende dat het zesde middel afgeleid is uit de schending van artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en het tegensprekelijk karakter van de procedure, doordat de Vaste Beroepscommissie haar beslissing motiveert door te verwijzen naar het feit dat verzoekster in het bezit van een paspoort en uitreisvisum langs de luchthaven van Damaskus haar land verlaten heeft, wat bewijst dat ze niet gezocht wordt, wat op zijn beurt bewijst dat ze geen vluchteling is, dat het vrijwel uitgesloten is door omkoping deze dokumenten te bekomen en het land via de luchthaven te Damaskus te verlaten; terwijl noch door de Vaste beroepscommissie, noch door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch door de Dienst Vreemdelingenzaken onderzocht werd of het bezit van paspoort en uitreisvisum, alsmede het verlaten van Syrië langs legale weg, een tegenindicatie (kunnen) zijn van de verklaring van verzoekster dat ze vluchteling is, dat in het dossier hierover niet wordt gesproken; dat, indien de Commissie meent verzoekster hiervoor als vluchteling te kunnen weigeren, het tegensprekelijk karakter van de procedure eist dat dit punt op een bepaald ogenblik werd besproken, quod non; dat de Vaste Beroepscommissie haar mening steunt op een verslag van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van 3 juli 1991, dat zich niet in het dossier bevindt en dat verzoekster niet kent; dat deze handelwijze eveneens het tegensprekelijk karakter van de procedure schendt; dat, in tegenstrijd met dit niet-gekende rapport, volgens alle gekende bronnen een paspoort en uitreisvisum in Syrië kunnen bekomen worden door omkoping, dat de motivering van de

beslissing aldus verkeerd is; dat bovendien niet verzoekster maar haar zoon door de overheid gezocht werd, en de motivering van de beslissing, die stelt dat gezochte personen geen paspoort en uitreisvisum kunnen bekomen, niet pertinent en verkeerd is; dat dit des te meer het geval is, nu luidens de bijlage 26 het paspoort afgeleverd werd in het jaar 1984, en bijgevolg voor de problemen met de overheid ontstonden; dat, met betrekking tot het verlaten van het land, de motivering van de beslissing bovendien niet pertinent is, daar enerzijds het bevel tot aanhouding dateert van na het verlaten door verzoekster en haar kinderen van het land, en zij noch haar zoon bijgevolg nog niet vermeld konden zijn als gezochte personen op de luchthaven van Damaskus; en daar anderzijds het bevel tot aanhouding gericht is tegen de zoon en niet tegen verzoekster, en zij bijgevolg niet kon voorkomen in de lijst van gezochte personen;

2.6.2. Overwegende dat de verwerende partij stelt dat het middel om de redenen vermeld sub 2.2.2. niet ontvankelijk is;

2.6.3. Overwegende dat het motief afgeleid uit de legale wijze waarop betrokkene haar land heeft verlaten duidelijk ten overvloede wordt aangevoerd; dat de bestreden beslissing voldoende geschraagd is door de overige weigeringsmotieven; dat de kritiek op het thans bekritiseerde motief niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden; dat het middel van ieder belang ontbloot is en derhalve onontvankelijk;

2.7.1. Overwegende dat het zevende middel afgeleid is uit de schending van artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en het tegensprekelijk karakter van de procedure, doordat de Vaste Beroepscommissie haar beslissing motiveert door te verwijzen naar het feit dat "van overheidswege geen sprake is van discriminatie van christenen"; terwijl verzoekster haar asielaanvraag niet grond op vervolging door de overheid, maar wel vanwege de Koerdische moslimbevolking in het Noord-Oosten van Syrië, wat aanleiding kan geven tot onrechtstreekse vervolging in de zin van § 65 van de Guide des procédures et critères voornoemd; dat het motief van de bestreden beslissing bijgevolg niet pertinent is; dat de omstandigheid dat verzoekster haar vrees mede steunt op een bevel tot aanhouding betrekking hebbend op haar zoon, dat uiteraard uitgaat van de overheid, niets afdoet aan het voorgaande; dat inderdaad, zelfs indien van overheidswege geen sprake zou zijn van discriminatie van christenen -stelling die bestwistbaar is-, dit niet belet dat een christen door de overheid, meer bepaald door de veiligheidsdiensten, om politieke redenen wordt gezocht; dat de bestreden beslissing verwijst naar een rapport van 4 oktober 1993, dat zich niet in het dossier bevindt en niet aan een tegensprekelijk debat werd onderworpen, dat aldus dit beginsel geschonden is;

2.7.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de affirmaties van verzoekster niet van aard zijn aan te tonen dat de bestreden beslissing niet op verantwoorde motieven zou steunen;

2.7.3. Overwegende dat de beweerde vervolging vanwege de plaatselijke moslims door de Vaste Beroepscommissie afdoende werd verworpen toen zij er op wees dat betrokkene geen elementen aanbracht om haar vrees te staven; dat de brief van 23 oktober 1993

van de aartsbisschop van de syrisch-orthodoxen in te algemene termen de situatie van de christenen in Syrië beschreef en dat betrokkene niet had aangetoond dat ze tegen de plagerijen van de moslims geen bescherming van de autoriteiten van haar land kon krijgen; dat wat de eisen van het tegensprekelijk debat betreft, een onderscheid moet worden gemaakt tussen inlichtingen die specifiek voor de beoordeling van een welbepaalde aanvraag worden ingewonnen en algemene inlichtingen betreffende de toestand van de mensenrechten, zoals deze uit algemeen toegankelijke rapporten blijken; dat de Vaste Beroepscommissie zich aangaande de behandeling van de christenen door de Syrische autoriteiten kon steunen op de inlichtingen vervat in een voor iedereen toegankelijk document zoals het algemene ambtsbericht van 4 oktober 1993 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken zonder dit stuk vooraf bij het dossier te moeten voegen; dat het middel niet gegrond is;

2.8. Overwegende dat tegen het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, genomen in uitvoering van de beslissing van 9 januari 1995 van de Vaste Beroepscommissie geen enkel rechtsmiddel wordt aangevoerd;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, na beraad, op éénendertig augustus tweeduizend, door :

de HH. L. LAVRYSEN,

K. VANHOUTTE,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

L. LAVRYSEN.